

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

ΓΑΛΛΙΑ.

Ποριέργος τις και σπανία πολιτικῶν περιστάσεων διαφορά αναφαίνεται σήμερον εἰς δύο ἀντιζήλα ἑκπαλαι καὶ ἀντιπολεμούμενα ἔθνη, εἰς δύο ὁμοῦς μὲν κατὰ τὸ διάστημα, πολὺ ὁμῶς ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς Κυβερνήσεως, τοῦ ἑαυτῶν τὰ ἦθη καὶ τῶν θεσμοθεσιῶν τὴν σταθερότητα ἀπεχούσας χώρας.

Εἰς μὲν τὴν Γαλλίαν τῶντι ἀνυψοῦται σήμερον λαμπρὸς καὶ περιφανὴς θρόνος, τὸν ὁποῖον ἀλλεπαλλήλων πολιτικαὶ θύελλαι κατεσύντριψαν ἀναβλίνει δὲ αὐτὸν νεοφανὴς ἄνθρωπος, ἀλλὰ μεγάλου ὀνόματος κληρονόμος, ἴσως δὲ καὶ τῆς δόξης τοῦ διαδόχου (1).

Εἰς δὲ τὴν Ἀγγλίαν ἀνεγείρεται φέρετρον περιλαμβάνον τὸν νεκρὸν γέροντος καὶ διαδοῦτου στρατηγού, τοῦ Νέλσωνος τῆς ξηρᾶς κατὰ τὴν ἀνδρίαν, πολὺ ὁμῶς γενναϊοτέρου κατὰ τὰ φρονήματα.

Εἰς τὸ Λονδίνον ἐνταριάζεται μεγαλοπρεπῶς ὁ ἀθάνατος τοῦ Βατερλόου νικητῆς, ὅστις ἐταπείνωσε τὸν ἀποθανόντα Ναπολέοντα· ὅθεν τὸ ἔθνος σκυθωπάζει καὶ πενθηφορεῖ, ὃ δὲ ἄρ' ἀντηχεῖ ὕμνους γοερούς καὶ θρηνώδεις τῶν μεγαθύμων Βρεττανῶν.

Εἰς τοὺς Παρισίους τούναντιον ἀνίσταται ὡς ἐκ τοῦ τάφου ἄλλος Ναπολέων πλήρης ζωῆς καὶ ἐλπίδων μέλλοντος· ὅθεν παντοῦ ἀκούονται ἀλαλαγμοὶ καὶ φωναὶ ἀγαλλιᾶσεως ὡς ἐπὶ ἐθνικῆς ἐορτῆς καὶ πανηγύρειας, οἱ δὲ κόλακες προσκυνούντες πάντοτε ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον γερμίζουσι τὰ βιβλία, τὰς ἐφημερίδας τοὺς τοίχους τῶν ὄδων ἀπὸ ἐπαίνους καὶ ἐγκωμια.

Ἐκεῖ τέλος πάντων νεκρικὴ πρῆψις καὶ πένθος, ἐνταῦθα δὲ θρίμβυχοι καὶ παιᾶες καὶ μοιχαλικὴ συζυγία ἀνιθετων πραγμάτων καὶ στέφανοι καὶ ἀψίδες τροπαιοφόροι καὶ θεάματα πρὸς τέρψιν τοῦ χηνώδους ὄχλου.

Ἡ Γερουσία τῆς Γαλλίας ἐνέκρινε τὴν ἀποκατάστασιν τῆς αὐτοκρατορίας διὰ ψήφων 86 πρὸς 87 ἀνιγῆρουσε δὲ αὐτοκράτορα τὸν Ναπολέοντα, διδοῦσα εἰς αὐτὸν τὴν δύναμιν νὰ νομοθετῆ τὰ τῆς διαδοχῆς· ὅθεν ὁ Γαλλικὸς λαὸς προσεκλήθη νὰ ἐκφράσῃ τὴν περὶ τούτων γνώμην του.

Τὸ δόγμα τῆς Γερουσίας διεκοίνωσε πρὸς τὸν Ναπολέοντα ὁ ἀντιπρόεδρος αὐτῆς διὰ τῶν συνήθων πάντοτε ἀνευφημιῶν καὶ ἀπολακτικῶν προσφωνήσεων, ὃ δὲ Ναπολέων ἀπήντησεν εὐχαριστικῶς αὐτὴν διὰ τὸν πατριωτισμὸν τῆς! καὶ ὑποσχόμενος ἀφοσίωσιν εἰς τὰς ἐλευθερίας καὶ τὰ συμφέροντα τῆς Γαλλίας, ἀνήγγειλε δὲ προσέτι μεταστροφῶν ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ Ναπολέοντος διαμένει μετ' αὐτοῦ, ὃ νοῦς του τὸν ὀδηγεῖ καὶ ἡ σκιά του τὸν ὑποστηρίζει καὶ ὅτι μετὰ τῆς Γερουσίας θέλει ἐργάζεσθαι πάντοτε ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

(1) Εἰς τὴν δεκαπενθημερίδα τοῦ προηγουμένου τεύχους εἴπομεν « Ἄν ὁ Ναπολέων βασιλεύσῃ » παρελείφθησαν δὲ δύο λέξεις « καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ » (βασιλεύσῃ).

ἰαίται· ἀντὶ δὲ μιμητικῶς τῶν ἀληθῶς καλῶν τῆς πόλεως, εἰσῆχθη διὰ τινος πιθηκισμοῦ ἢ πολυτέλειαν, ἢ φέρει τὰς ἀνάγκας, αὐτὰς δὲ τὰς ὑποχρεώσεις, ἢ πρέσβηται ταπεινωσι τοῦ φρονήματος καὶ φιλοθῶς φόβος ἐλέγχου τῆς διαγωγῆς τῆς Κυβερνήσεως τούτῃστι τυρλῆ ἀφοσίωσις εἰς τὴν ἐξουσίαν. . .

ἢ πᾶς κείται εἰς τὰς χεῖρας τῶν τριῶν δυνάμεων. ἢ μικρὰ καὶ ἀρτιτύττα πρέπει νὰ λάβωσι τὴν ἐξουσίαν (τοῦ καλοῦ) ἀπὸ τῶν ἄνω, οὐχὶ δὲ νὰ τὴν περὶ αὐτῶν ἐκ τῶν κάτω, καθὼς συμβαίνει εἰς τὰ μεγάλα, ἢ εὐρίσκονται καὶ μεγάλοι χαρακτῆρες ἐπιπλέοντες κατακλυστῶ τῆς γενικῆς διαφθορᾶς· πρέπει λοιπὸν κατασπλήθῃ μεγάλη προσπάθεια εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ καλοῦ.

ἢ ἑλληνικὸν ἔθνος θέλει διάδοχον, ὅστις νὰ μὴ φέρων κκκὰς ἔξεις τῶν Εὐρωπαϊκῶν αὐλῶν, περιφρονῶν ἀπὸ κόλακας καὶ ἀρωτιωμένους, ἀλλ' ἐπισημασμένον τὸ σχέδιον τῆς Κυβερνήσεως· του ἀνδρῆ τὴν ἐκτέλεσιν εἰς τοὺς νοημονεστεροὺς, ἐπισημοτικότεροὺς καὶ σπουδαιοτέροὺς ἄνδρας τοῦ ἔθνους, νὰ ἀναθερμάνῃ τὸν ἀποψυχρανθέντα ἔρωτα τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, περιποιούμενος τοὺς πεπαιδευμένους, ἀνταμείβων τὰ ἔργα καὶ ἐξασφαλίζων τὸ μέλλον αὐτῶν, νὰ περιποιηθῇ τὰ ὕλικα συμφέροντα, ἀνευ τῶν ἀρμόδια μέτα πρὸς βελτιώσιν τῆς ἰδιωτικῆς τῶν πολιτῶν περιουσίας, νὰ εἰσάξῃ τὰς εἰς ἀποκρίσιν τοῦ κράτους, κατοπτρεύων οὐχὶ τὰς λειτουργίας τῆς διοικητικῆς ἐνεργείας, αἵτινες μένουσιν ἀρτοί εἰς τὸν ὀρθαλμὸν του, ἀλλὰ τὴν τήρησιν τῶν νόμων, δικαιοπραξίαν τοὺς φόρους καὶ τὰς προνοίας ἀνκλόγως καὶ προσδιορίζων τὴν καταλληλοῦσιν αὐτῶν χρῆσιν, νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ εἰσέλθῃ οὔτε τὰ ἀνάκτορα, οὔτε εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὸ ἐλάχιστον ἄγνος διαφθορᾶς, νὰ ἀποσκορακίσῃ τοὺς κατακλυστὰς, νὰ ἀνυψώσῃ τὸ πρὸς τὴν ἀρετὴν σέβας, καὶ ὑπόληψιν πρὸς τὴν τιμωρίαν, προσόντα, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ θεωρῶνται ἠλιθιότης καὶ σχολαστικὸν εἶδος πάντων δὲ τούτων νὰ καταστήσῃ τὴν ἑλλάδα καὶ καθ' ἑαυτὴν εὐδαίμονα καὶ εἰς τοὺς ἔξω ὁμογενεῖς ζηλωτῆν.

ἢ ὁ ἐπίδοξος διάδοχος συλλογιζόμενος τὸ βῆρος τῆς ἑλληνικῆς στέμματος κρίνῃ ὅτι δύναται νὰ τὸ ἀναστή, ἅς ἔλθῃ· ἂν δὲ παρουσιάζῃται ὡς ὑποψήφιος τῆς Γερουσίας τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου μόνον διὰ τὰ βλαπτικὰ καὶ νὰ ἐπιβασιλεύῃ τὰς χάριτας τῆς Βασιλείας εἰς τοὺς πιστοὺς καὶ ἀρωτιωμένους, τότε καλὴ νὰ μὴν ἐκεῖ, ὅπου εὐρίσκειται, ἀφίγων τὸ ἑλληνικὸν σπῆτρον νὰ περιέλθῃ εἰς ἄλλας χεῖρας ἐπιτηδεύωντας νὰ τὸ φέρωσι καὶ ἀζωιότερας νὰ τὸ λαμπρύνωσι.